

EŞCİNSELLER VE İŞÇİ SINIFI

PETER MORGAN

Eşcinseller ve İşçi Sınıfı

Peter Morgan

Çeviri: Deniz Aytaç

Yayına Hazırlayan
Betül Genç

Sayfa Tasarımı ve Kapak
Gül Dönmez

sosyalist işçi'nin özel ekidir

Eşcinseller ve sınıf

Bazı yorumcuların, eşcinsellere yönelik baskının geçmişte kaldığını iddia etmeleri gittikçe daha sık bir hal alıyor. *Economist* yakın bir zamanda şöyle yazdı: “Benzersiz yeni bir sınıfın üyeleri ortaya çıkıyor: tacizden veya saldırıdan asla korkmamış olan genç eşcinsel insanlar... Onlar, eşcinsel sonrası (post-gay) olarak adlandırılabilir bir kuşağın öncü ucu: geçmişte sorunun ne olduğunu merak ederek büyüyen bir kuşağın.” Dergi, dünyanın bazı yerlerine –“belirli Batı ülkelerinin kozmopolit parçaları”- baktığınızda eşcinsel olmanın cazip olduğunu iddia ederek devam ediyordu. Medya eşcinsellerle ilgili konuları ciddi bir biçimde ele alıyor: televizyonda eşcinsel karakterler görmek daha sıradanlaştı; gittikçe daha fazla ünlü kişi eşcinsel olduğunu açıklıyor. “Eğer eşcinsellik bir seçim olsaydı”, diye iddia ediyorlar, ‘şu an onu seçmek için harika bir zaman.’”

Eşcinsel politikası konusunda yazan pek çok yazar bile bu toz pembe dünya görüşünü destekliyor. En çok satılan kitaplardan *Virtually Normal*'ın yazarı Andrew Sullivan, yakın bir zamanda Birleşik Devletler'de çıkan *The New Republic* adlı süreli yayında, “eşcinsel insanların zaten refah içinde, bağımsız ve gerçek entegrasyona çok yakın” olduğunu iddia etti. Ve aynı yayında Jonathan Rauch, şu anda eşcinsellere yönelik baskının ötesine doğru geçmekte olduğumuzu söylemekte:

Standart politik model, homoseksüelleri, politik ey-

lem yoluyla kurtuluşları için mücadele etmesi gereken, ezilen bir azınlık olarak görür. Ancak bu modelin yararı sona ermek üzeredir. Bu model artık onunla bağlantısını koparması hatta onu ortadan kaldırması gereken sıradan eşcinsel insanların çıkarlarına hizmet etmemeye başlamıştır.

Rauch'a göre, bunun nedeni eşcinsellerin şimdi daha varlıklı olmasıdır. Rauch, eşcinsellerin nüfusun geri kalanına göre yoksullaştırılmasının geçmişte kaldığını sözde gösteren son araştırmaları tanık olarak göstermektedir:

Daha fazla eşcinsel saklandığı yerden çıktıkça, eşcinsellerin ekonomik, politik ve eğitimsel kazanımları daha açık bir hale gelmektedir. Bu gerçekleştikçe, ezildikleri konusunda ısrar eden eşcinsel insanlar gittikçe daha fazla ve zaman zaman da haklı olarak, yuppie sızlanmacılar, 50.000\$ gelir sahibi ve Avrupa'da tatil yapan 'kurbanlar' olarak ortaya çıkacaktır. Ezildiklerini hissedebilirler ama kamuoyunu ikna etmeleri gittikçe daha zor bir hal alacaktır.

Ancak bugün kapitalist toplumda eşcinsellerin ve lezbiyenlerin kapitalist toplumdaki konumlarına baktığımızda, özellikle de son otuz yılda ileri sanayileşmiş ülkelerde elde edilen kazanımlarına rağmen, ezilmenin devam ettiğinin şüpheye yer bırakmadığını görüyoruz. Dünyadaki 202 ülke arasında, sadece altı ülkede yasalar eşcinsel erkekleri ve lezbiyenleri ayrımcılığa karşı gerçekten korumakta. Bunlardan 74'ünde eşcinsel olmak

yasadışı. Örneđin, Küba'da eşcinsel veya lezbiyen olmak, hapishaneye gönderilmeniz olası olduğu anlamına geliyor. Bangladeř'te ve Bahreyn'de, resmi görüş eşcinselliğin var olmadığı yolunda. Pakistan'da eşcinsel davranış yasadışı ve iki yıl ile ömür boyu arasında bir hapis cezası ile cezalandırılıyor. Suudi Arabistan'da eşcinsel davranışlara ölüm cezası verilebiliyor. Avustralya'da istihdamı etkileyen ayrımcılık karşıtı yasalar 1986'da çıkarıldı ancak eşcinsel ilişkiler, iltica ve evlat edinme konularında hâlâ ayrımcılığa uğramakta. Tazmanya eyaletinde eşcinselliğin yasallaşması henüz 1994'te gerçekleşti. Ve Birleřik Devletler'de de halen California, Connecticut, New Jersey, New York, Massachusetts, Vermont ve Wisconsin eyaletlerinde ayrımcılığa karşı yasal koruma bulunsa da, diğer altı eyalette (Arkansas, Kansas, Teksas, Oklahoma, Montana ve Nevada) aynı cinsiyetten insanlar arasında anal/oral seks bir suç. Ve 1993'te verdiği sözlere rağmen, Bill Clinton orduda eşcinseller ve lezbiyenlere konulan yasağı kaldıramadı. Aksine, oldukça fazla sayıda lezbiyen ve eşcinselin silahlı kuvvetlerden atılmasına yol ačan bir "sorma, söyleme" politikasının arkasına saklandı.

Britanya'da da, erkek eşcinselliğinin kısmi olarak yasallaşmasından yaklaşık 30 yıl sonra ayrımcılık mevcut. 1993'de yapılan bir Stonewall araştırması, *Less Equal Than Others*, araştırmaya yanıt verenlerin yüzde on altısının cinselliği yüzünden işte ayrımcılıkla karşı karşıya olduğunu ve yüzde 48'inin de taciz edildiğini ortaya koydu. Bu araştırmayı, Social and Community Planning

Research araştırmasının bağımsız bir raporu, 'Eşcinselle-re ve Lezbiyenlere Yönelik Ayrımcılık' (1995) destekledi; bu rapora göre, yüzde dört cinselliği yüzünden işini kaybetmiş, yüzde sekizin terfisi reddedilmiş ve yüzde yirmi bir de tacize uğramıştı. 1994'te eşcinsel cinselliği için rıza yaşı 21'den 18'e indirildi ve Avam Kamarası daha sonra Haziran 1998'de bu yaşın 16'ya indirilmesi için oy kullandı ancak lezbiyenler ve eşcinsel erkekler göçmenlik hukukunda, ücret hakları, vergi ve miras hukukunda, iskan ve evlat edinme yasalarında hâlâ ayrımcılığa maruz bırakılıyorlar.

Bu nedenle, yirminci yüzyılın sonuna yaklaşırken, ilginç bir paradoks mevcut. Bir yandan, eşcinsellerin ezilmesinin, onu gerçekte geçmişte bırakacak denli marjinal bir hale geldiğini iddia edenler var. Ancak dünyaya şöyle bir bakmak, biraz düzelmiş olsa da, devam etmekte olan ayrımcılığın ve eşcinsellerin ezilmesinin, kapitalist toplumun yapısal bir özelliği olduğunu gösteriyor. Bu makale bu çelişkinin niye varolduğuna bakmaktadır. Gerçek ile birçok yazarın bizi inandırmaya çalıştığı şey arasındaki uçurumun temel bir nedeni, eşcinseller ve lezbiyenlerin büyük çoğunluğu ile sistem içinde bir hücre bulabilmiş olanlar arasındaki farklı sınıf konumlarıdır. Yapmak niyetinde olduğum şey, ortak olarak "eşcinsel topluluk" olarak adlandırılan şeye bakmak ve tüm eşcinseller ve lezbiyenler arasında ortak bir çıkar varmış gibi konuşmanın bir efsane olduğunu göstermek. Aslında, eşcinsellerin ve lezbiyenlerin cinsellikleri nedeniyle birleşikliği; kadın-

lar, siyahlar ya da ezilenlerin diğerk gruplarından daha fazla değil. Aksine, eğcinsel topluluğun tam kalbinden geçen, sınıfa dayalı bir bölünme var. Ve bu insanların ezilme deneyimini, politikasını ve kurtuluş mücadelesi vermedeki stratejilerini etkiliyor.

Bu sınıf ayrımını görmezlikten gelmek ve orta ve egemen sınıf eğcinsellerini tüm topluluğu temsil eder olarak görmekten kaynaklanan bir hatalı fikir de, tüm eğcinsellerin ve lezbiyenlerin, işçi sınıfının geri kalanından daha fazla harcama gücüne sahip olduğu ya da daha fazla varlıklı olduğudur. Ama bu nosyon sadece gerçeği çarpıtıp eğcinsellerin ezilmesini görmeyi zorlaştırmakla kalmaz, aynı zamanda, eğcinseller için kurtuluş bir yana, temel eğitliğe yönelik tüm hamlelere karşı direnmek isteyenlere cephaneye sağlar.

Eğcinseller, vitrin ve pembe pound

Son birkaç yılda, eğcinsel vitrin, Londra'daki Pride (Onur) yürüyüşünün metalaştırılması ve 'pembe ekonominin' gelişmesi konularında dağlar kadar eleştiri yapıldı. Bir zamanlar neredeyse sadece sosyalistlere has olan argümanlar, şimdi sol kanat eleştireliliğiyle pembe ekonomiyi savunmuş olanlarca da dile getiriliyor. Mark Simpson'ın editörlüğünü yaptığı *Anti-Gay* isimli bir kitap, vitrinin eğcinsel ve lezbiyen kitlelere pek az şey sunduğunu iddia ediyor. Simpson, eğcinsel olduğunu açıklamak yerine, diyor, eğcinsel olduğunu saklamaya geri dönmeyi yeğlerdik – vitrinden ve onun getirdiği tüm o yaşam tarzından

kaçmayı. Diğerleri ise, Pride yürüyüşünün artık çok fazla metalaştırılmış bir hale geldiğini iddia ettiler. *Gay Time*'daki oldukça güçlü bir makalesinde, Tony Leonard 1997 Pride yürüyüşü için şunları yazdı:

Festival, Thatcher ve onun ardıllarının serbest piyasa dünyasını bir zamanlar hayal edilemeyen bir biçimde kucakladı... Bu yılın konusu 'P.R.I.D.E. Bu Size Ne İfade Ediyor?' Görünen o ki, organizatörler için, cevap başka bir kelime – P.A.R.A... Eğer Pride'ın toplulukla, birliktelikle gelen güçle, hoşgörüsüzlük ve yobazlığa karşı mücadele etmekle ve diğer toplumsal, politik ve manevi konularla ilgili olduğunu düşünüyorduysanız, tekrar düşünmenin zamanı geldi. Burada bizim ilgilendiğimiz tek umut, rüya ve özlem, nakit para ile ilgili olandır.

Eşcinsel haklarının bir gösterisi ve direnişin politik bir ifadesi için yıllık bir yürüyüş olarak Londra'da başlayan Pride, şu anda bazı çok büyük ve güçlü şirketler için başlıca reklam fırsatlarından biri haline geldi – örneğin, Virgin, Budweiser veya United Airlines gibi; yeri gelmişken, bu şirketler kendi çalışanlarına eşcinsel haklarını tanımazlar. Bu olayın tüm topluluğa eşit bir biçimde fayda sağladığı fikri de bir efsane – burada önemli şirket çıkarları var. Pride'ı düzenleyenler bu olayı büyük miktarlarda para üretmek için kullanmakla öyle meşguldüler ki, 'Pride' sözcüğü için bir telif hakkı almayı bile düşündüler –her ne kadar teklifler sonunda reddedildiyse de. Şimdi ise, organizatörler ilk defa olarak bir giriş ücreti koymaya çalıştıkları ve Lambeth konseyi katılabileceklerin sayısı-

nı kısıtladığı için 1998 Pride festivali çöktü. Bu pek çok lezbiyen ve eşcinselin yanı sıra, binler halinde biletleri satın almayı reddeden heteroseksüelleri de kızdırdı. Pek çok kişi için, ticarileşmede çok ileri gidilmişti.

Eşcinsel vitrinin bir çeşit kurtuluş sağlamadığını gören bazıları, ona karşı önceden duydukları inancı tamamen aşıyorlar. İster ironik bir etki için olsun, ister umutsuzluktan, bazıları eşcinsel vitrinin kapatılmasını bile önerdi. Tüm bu mübalağanın altında, ticari eşcinsel vitrine pazar değerlerinin nasıl sızmış olduğunu fark ettiler. Ancak kapitalist ilişkilerin etkisi, eşcinsel pazarı ele geçirmeye çalışan önde gelen çokuluslu şirketler ile bitmiyor. Pazarın kendisi, eşcinsel olma anlamına geldiği varsayılan şeyi şekillendiriyor. Kapitalizmden kaynaklanan sınıf farklılıkları, hem kapitalist hem de çalışan sınıftan eşcinseller olduğu anlamına geliyor; sistemi korumaktan çıkarı bulunalar var ve onu yıkmaktan çıkarı olanlar var. Sayısız eşcinsel teorisyenin bize topluluğu bir arada tuttuğunu anlattığı pembe ekonomi, bu ayrımları ve zıtlıkları son derece keskin bir biçimde gösteriyor.

1980'ler ve 1990'lar boyunca, Birleşik Devletler'in başlıca şehirlerinde ve daha küçük bir ölçekte de, Britanya'da eşcinsel vitrinde bir büyüme gördük –Londra'daki Soho ve Manchester'daki The Village en gözdelelerinden ikisi. 1984'te eşcinsel patronlar, görünen amacı 'eşcinsel iş ekonomisine hizmet etmek' olan Eşcinsel İş Yerleri Birliğini (Gay Businesses Association) oluşturdular. Eşcinsel bir iş danışmanı ve Londra, Charing Cross'daki

Kudos kafesinin sahiplerinden biri olan Gary Henshaw şöyle diyordu:

Ben para ve güçle motive olurum. Eşcinsel vitrinde bir iş adamı olarak görülmenin getirdiği belli bir güç ve prestij var ve bundan gerçekten zevk alıyorum. ? Aşırı uçta bir kapitalistim. *Hanedan*'ı izleyerek büyüdüm ve ileriye doğru mücadele etmeniz gerektiğine, genişleyeceğiniz ve büyüyeceğiniz yolundaki rüyaya inanıyorum, öyle ki sonunda bir gün bir imparatorluk kurmak istiyorum. Güç, servetle çok fazla bağlantılıdır.

Eşcinsel patronlar bir bütün olarak topluluğa hizmet etmek niyetinde olduklarını söylüyorlar – eşcinsel erkeklere ve kadınlara işler sunmak vs. Onlara göre, bu, gerçek kurtuluşa doğru giden yolda önemli bir adım. Gary Henshaw, kendisi için çalışanların büyük talihini şöyle tanımlıyor:

Bence iyi bir atmosfer. Bir sürü genç insan temelde kendilerini kurtarmak için gidip bir eşcinsel işyerinde çalışıyor. Eşcinsel olmanın sorunları ile büyümüş oluyorlar ve aniden ortaya çıkıp bir eşcinsel barı ya da kulübünde çalışıyorlar; insanların onları kabul ettiğini fark ediyor ve harika vakit geçiriyorlar. Sonra heteroseksüel çevreye kendilerine tam bir güvenle geri dönüyorlar.

Aslında, eşcinsel patronlar için çalışmada ya da bir eşcinsel barında çalışmada kurtarıcı hiçbir şey yok. Sanyinin geri kalanı gibi, işçiler pek az güvenlikle düşük ücretler karşılığı uzun saatler çalışmaya zorlanıyorlar. Sözde 'topluluk' orada sadece bir tek çıkar, eşcinsel

burjuvazinin ve büyük işlerin çıkarı için bulunuyor. Bass Taverns (Pride'a sponsorluk yapan bir 'eşcinsel dostu' pub) için çalışan bir işçinin sözleriyle, "Vergi düşüldükten sonra, saat başına bir bira için müşteriden aldığımız paradan daha azını alıyorduk. Saat ücretleri uyarı olmaksızın yarı yarıya kesilirdi. Yaklaşım şuydu, "Beğenmiyorsan siktir git".

Eşcinsel İş Yerleri Birliği aynı zamanda, 'eşcinsel dostu' ağ forumu kurma konusunda da organizatörler ile birlikte işin içindeydi; söz konusu forumun açıklanan amacı, "tüketiciyi, eşcinsel dostu iş yerlerine bağlamak, böylece eşcinsel tüketici için seçim özgürlüğünü arttırmak ve pazarı genişletmek" idi. Başlangıç, *Marketing Week* dergisi tarafından düzenlenen "Pembe Ekonomiye Pazarlama Yapmak" adlı konferansta yapıldı ve şöyle deniyordu: "Kişisel görüşünüz ne olursa olsun, artık pembe ekonomiyi görmezden görme lüksünüz yok." Böylece, bir yandan, eşcinsel patronlar ayrımcılığa son verme ihtiyacı, eşitlik ihtiyacı ya da homofobinin sona erdirilmesinin gerekliliği konusunda tantana etseler de, öte yandan, bu patronlar kapitalist sisteme son derece bağlılar ve kârlarının bağlı olduğu bu sistemden maddi bir çıkarları var. Eşcinsel patronlar, gelirlerinin kaynağı olduğu sürece eşcinsel topluluk ile özdeşleşiyorlar. Ancak politik olarak oldukça sağ kanat fikirler ile özdeşleşebilirler – pazar, serbest girişim, kamu harcamalarında kesinti, sermayeden daha az vergi alınması ihtiyacı vs.

Eşcinsel patronlar 'eşcinsel topluluk' fikrini, kendi

etkinliklerini meşrulaştırmanın bir yöntemi olarak ele alıyorlar. Bu tüm eşcinsellerin ve lezbiyenlerin aynı gemide olduğu fikri etrafında toplanıyor – hepsinin aynı ayrımcılıktan muzdarip olmamızdır ve bu nedenle de hepsinin buna karşı mücadele etmek için bir araya gelmesi gerektiği fikrine. Ancak bu tür sözler, ezilmenin sınıfsal yapısını, toplumun alt katmanlarındakilerin eşcinsellerin ezilişini üst katmanda olanlardan çok daha farklı bir biçimde yaşadığı gerçeğini saklıyor. Soldaki pek çok kişi bu ortak eşcinsel topluluk fikrini kabulleniyor. Britanya’da Peter Tatchell şöyle demişti: ‘Lezbiyenleri ve eşcinsel erkekleri birleştiren, ortak cinsel deneyimlerimiz ve cinselliğimize yönelik ön yargıların bir sonucu olarak ayrımcılıktan mustarip olmamızdır. Eğer varlıklı beyaz eşcinsel bir erkek, eşcinsel olduğu için işini kaybederse, aynı nedenle işini kaybeden fakir, siyah bir lezbiyenle aynı gemidedir.’ Ancak eşcinseller aynı derecede ezilmeyle karşı karşıya kalmıyorlar. Açıktır ki, eğer varlıklıysanız, cinselliğinizi daha fazla özgürlükle ifade etmenizi sağlayacak o yaşam tarzının debdebelerine para yetiştirebilirsiniz.

Toplumda egemen sınıfın parçası olan eşcinsellerin yaşam tarzına kısa bir bakış bile, onların, işçi sınıfının parçası olan çoğunluk eşcinsel ve lezbiyenlerden ayrı bir dünyada yaşadıklarını gösteriyor. Birleşik Devletler’de en fazla satan eşcinsel dergilerinden biri olan *The Advocate*, yakın bir zamanda Alan Gilmour ile bir röportaj yayınladı. Alan Gilmour bize, eşcinsel cinselliği ile yüzleşmekte çektiği zorluğu, eşcinsel olduğunu açıkladıktan

sonra şirkette nasıl kabul edildiğini ve belirli bir miktar ön yargıyı nasıl yenmesi gerektiğini anlatıyor. Ancak 1994'e dek Alan Gilmour, Birleşik Devletler'deki en büyük ikinci araba şirketi olan Ford'un başkan yardımcısı idi. 1994'te Ford'dan ayrıldı ancak halen Prudential Insurance, Dow Chemicals, Detroit Edison, US West ve Whirlpool'un yönetim kurullarında. *The Advocate*'deki röportajında bize, meşgul yaşamına rağmen, Detroit'te dört katlı, 40.000 metrekarelik rüya evinin inşasına göz kulak olması gerektiğini anlatıyor.

Gilmour'un kendi cinselliği ile yüzleşme mücadelesine her türden sempati duyabilsek de, kendisinin yaşam tarzı, geliri ve serveti, bir çoğu eşcinsel veya lezbiyen olan, Ford üretim hattında düşük ücretlerle uzun saatler çalışmaya zorlanan işçilerden tamamen farklı bir alemde. Aslında, makalenin de bize anlattığı gibi, Alan Gilmour, eşcinsel olması ile yüzleşmesine yardım etmiş bulunan pek çok pahalı tatil ve iş gezilerine çıkabilmiş. 1970'lerden bu yana ücretlerde gerçekte yüzde on dokuzluk bir düşüş gören Birleşik Devletler'deki çalışan sınıfın çoğu için, bu, kendilerine layık görülmeyen bir lüks. Onların temel sorunları, iskan, sağlık, eğitim ya da sadece çocukları için yeterli gıda bulmak ve kış boyunca ısınabilmek.

Varlıklı tüketici?

Sözde “pembe pound”, eşcinsel bir yaşam tarzını tanımlamak için kullanılıyor. Pazar ya da “eşcinsel kimliğin”

ticarileştirilmesi, insanların yaşamının pek çok farklı yönüne ulaştı. Bu, sadece eşcinsel hakları mücadelesine özgü bir şey değil. Sisteme bir meydan okuma olarak başlayan diğer pek çok mücadelenin, patronlar pazarı işletme olanağını fark ettikçe, sistem tarafından içi boşaltıldı. Şimdi, lezbiyen ya da eşcinsel olmak sadece bir cinselliğin ifadesi değil ama aynı zamanda da bir yaşam tarzının ifadesi: hangi giysileri giydiğinizi, hangi dergileri okuduğunuzu, hangi mobilyaları aldığınızı ya da hangi votkayı içtiğinizi belirliyor. Daha önce solda bulunan bazıları için, bu kötü bir şey olarak görülüyor. Bir yazarın da açıkladığı gibi:

Karşılaştığımız haksızlıklar ve ayrıma odaklanan politik aktivizmin olumsuz bir aurası var. Bunun aksine, gönlü genç hedonizm, ahlayıp vahlamak yerine eşcinsel cinselliğinin olumlu bir biçimde gösterilmesi için yollar sunmakta. Eğer cinselliğinizde ısrar etmek, rozet takmak, pankart taşımak, eşcinsellerin ezilmesinden bahsetmek ve tutuklanmak ile kaldırım kahvelerinde capuccino içerek ve daracık T-shirtlerin altından dikkatle geliştirilmiş kasları göstererek Old Compton Caddesi'nde bir aşağı bir yukarı gezinmek arasında bir tercihe indirgenirse, ikinci seçenek oldukça daha fazla eğlenceli... Eğer tüketmecilik (consumerism), doksanların eşcinselinin tanımlayıcı özelliği ise ve eğer asla bu kadar iyi olmamışsak, hedonizm ile politik kazanım arasında bir ilişki olmalı. Bu ille de olumsuz bir ilişki olmak zorunda değil... Tüketecilik politik kazanımın antitezi değil, bu kazanımların yavaş

yavaş da olsa kesinlikle elde edildiği sürecin ta kendisinin bir parçası.

Bu nedenle, lezbiyen ve eşcinsellerin ezilmesine son verme kavgası, sisteme karşı mücadele etmenin değil de, sistem içinde bir yer satın almanın kavgası; pazara karşı direniş değil, pazarın kabul edilmesi halini alıyor. Pek çok kişi, eşcinsellerin ve lezbiyenlerin, nüfusun geri kalanına göre oransız bir biçimde varlıklı bir tüketici grubu olduğunu, dışarı fırlayıp yığınlarca tüketici malı ve ürününü almak için ölüp bittiklerini varsayıyor.

Reklamcılık guruları ve pazarlama müdürleri, bunun kendileri tarafından 1990'larda yapılmış bir keşif olduğunu iddia ediyorlar. Ancak, hali vakti yerinde eşcinsel erkek imajının kökeni, eşcinselliğin yasadışı olduğu 19. yüzyıl sonlarına dek uzanıyor. Bir yüzyıldan uzun bir süredir, eşcinsel erkeklerin aktör ve sanatçı, varlıklı ve görkemli bireyler olarak çizilmesi, stereotip halini aldı. Bu stereotip, sıradan insanların eşcinsel olamayacağını iddia etmede zararlı bir rol oynadı. Bu da, işçiler arasında eşcinsel karşıtı yaklaşımları güçlendirdi. Eşcinsellerin yuppie olarak sunulduğu güncelleştirilmiş versiyon da benzer bir rol oynamakta ve Birleşik Devletler'deki yakın tarihli iki araştırma tarafından desteklenmekte.

Bunlardan ilki 1988'de Simmons Market Research Bureau tarafından, Birleşik Devletler'deki sekiz lezbiyen ve eşcinsel gazetesi üzerinde gerçekleştirildi. Bu araştırmanın verileri, eşcinsellerin ve lezbiyenlerin sıradışı bir biçimde eğitilmiş ve varlıklı olduklarına dair tartışmanın

orijinal kaynaklarından biriydi. Araştırmanın sonuçlarına göre, nüfusun geri kalanı içindeki yüzde 18'lik orana karşı, eşcinsel ve lezbiyenlerin yüzde 59'u üniversite mezunuydu. Ve nüfusun geri kalanı içindeki %15'lik orana kıyasla, eşcinseller ve lezbiyenler %49'luk bir oranda idari veya profesyonel işlere sahiptiler. Bunu, 1990'da eşcinsellerin ve lezbiyenlerin nüfusun geri kalanıyla karşılaştırılmayacak biçimde varlıklı olduğunu bulan *Overlooked Opinions* araştırması da destekledi: %34'ün geliri 50,000 doların üzerindeydi (tüm toplum içinde %25'lik orana kıyasla). Bu temelde, "eşcinsel topluluğun" gelir potansiyelinin yaklaşık beş yüz on dört milyar dolar civarında olduğu hesaplandı. *The Wall Journal* buna "bir rüya pazarı" adını verdi. "...Eşcinsel evler pek çok reklamcı tarafından istenen özelliklere sahip. Ortalama yıllık [eşcinsel] ev geliri 55,430\$". Her iki araştırma da, büyük şirketleri, o dönemde umutsuz bir biçimde mali desteğe ihtiyacı olan Birleşik Devletler'deki eşcinsel basınına reklam vermeye ikna etmek için kullanıldı. Bu araştırmalar Birleşik Devletler ile sınırlı da değildi. Britanya'da 1788 eşcinsel ve lezbiyeni konu alan 1994 tarihli bir araştırma da aynı sonuca vardı – daha iyi eğitilmiş oldukları (nüfusun geri kalanındaki %9'a karşılık %27 üniversite mezunu) ve lezbiyenlerin heteroseksüel kadınlara göre yılda ortalama 3,000 pound daha fazla kazandığı söyleniyordu.

Gerçekte, son zamanlardaki kanıtlar, bu araştırmaların güvenilirliğinin sorgulanmaya açık olduğunu akla

getirmekte. İlk olarak kullanılan veriler oldukça seçime tabi tutulmuş: bu tür anketlere cevap verenler temelde orta sınıf, daha iyi eğitilmiş ve daha varlıklı insanlar, bu nedenle, böylesine seçilmiş bir grupta yola çıktığınızda sonuçlar şaşırtıcı değil. Lee Badgett'in yakın zamanda yazdığı "Yanlı Örneklerin Ötesinde: Lezbiyenlerin ve Eşcinsel Erkeklerin Ekonomik Konumu Efsanelerine Meydan Okumak" başlıklı makalesinde de yazdığı gibi:

Birleşik Devletler'de eşcinsel insanların rasgele bir örneğini bulmak kolay bir iş değil. Hükümet kuruluşları ve akademik istatistikçiler, Birleşik Devletler nüfusunu temsil eden örnekler bulmak için bir sürü zaman ve para harcıyorlar. Ne yazık ki, bu tür araştırmalardan pek azı eşcinseller/lezbiyenler/biseksüel insanlar ile heteroseksüeller arasında doğrudan bir gelir mukayesesine olanak tanıyacak doğru soruları soruyor.

İkinci olarak, orta ve üst sınıf eşcinsellerin eşcinsel olduklarını açıklamalarına izin veren şey tam da onların sınıfsal konumları. Bu durum, seçilmiş herhangi bir örneğin toplumdaki tüm eşcinselleri ve lezbiyenleri temsil etmesini zorlaştırıyor. Çalışan sınıfın sayısal üstünlüğünün basit bir sonucu olarak, çoğu eşcinselin ve lezbiyenin çalışan sınıf saflarından çıkması olası. Çalışan sınıftan eşcinsellerin ve lezbiyenlerin çoğunluğunun, pembe ekonomide kendilerine bir yer satın alabilecekleri fikri yanlış. Pek çok insan için bu ellerindeki olanakların ötesinde bir şey. Bu yüzden, görünüşte sınıf sınırlarını aşan eşcinsel yaşam tarzı fikri aslında orta sınıf yaşam tarzının

belirli bir biçimi. *Anti-Gay*'e katkıda bulunanlardan biri olan Peter Weir'ın da açıkladığı gibi:

Ikea reklamlarında temsil edilen eşcinsel topluluğu, mobilya almak için gezen orta sınıf beyaz heriflerin rahat imajı, ana akım olarak tanımlanan bir topluluk. Bu bir yalan... Eşcinsel topluluk içindeki gerçek ayrım, korunaklı, ayrıcalıklı, politik olarak aktif şehirli ve banliyölü trend belirleyiciler ve politika yapanlar ile homoseksüel dürtüleri olan halk kitleleri arasındadır.

Her iki araştırmanın sonuçlarını sorgulayan ve bunların güvenilirliği konusunda şüphe yaratan yeni araştırmalar var. Birleşik Devletler'de 1992 seçiminde 15,000'den fazla seçmen ile yapılan röportajlarda, kendisini eşcinsel, lezbiyen veya biseksüel olarak tanımlayan 466 kişi bulundu; bu kişilerin gelirlerinin heteroseksüel seçmenlerin gelirleri ile mukayesesi, eşcinsel seçmenlerin daha alt gelir grubunda bulunma eğilimini ortaya çıkardı. Bunu, cinsel yönelim konusunda bir soru da içeren, tüketici yaklaşımları konulu 1993 *Yankelovich Monitor* araştırması da destekledi. Bu araştırmanın bulduğu, soruları yanıtlayan eşcinsellerin evine ortalama 37,400 dolar, lezbiyenlerin evine ise 34,800 dolar tutarında gelir girdiği idi –her iki rakam da, diğer araştırmaların eşcinsel ve lezbiyenlerin ortalama geliri olarak bulduğu 55,430 doların oldukça altında. Lee Badget şu sonuca varıyor: “daha iyi araştırmalardan elde edilen tüm kanıtlar, eşcinsel insanların heteroseksüel insanlardan daha fazla kazanmadığını gösteriyor; hatta iki ayrıntılı araştırma

daha da rahatsız edici bir model gösteriyor: lezbiyen, eşcinsel ve biseksüel insanlar, heteroseksüel insanlardan daha az kazanıyorlar.”

Bunlardan biri, Badgett’ın kendisi tarafından 1989-1991 Birleşik Devletler *General Survey Society*’nin verilerini incelerken gerçekleştirilen bir çalışma. Badgett, eşcinsel ve biseksüel erkek işçilerin, aynı deneyim, eğitim, iş ve medeni hale sahip heteroseksüel erkeklere göre %11 ila 27 daha az kazandığını buldu. Aynı zamanda lezbiyenler için de benzer rakamlara ulaştı. Yine de, Badgett burada bir hesaplama notu eklemekte ve cinsel yönelimin ekonomik etkileri konusunda az şey biliniyor olmasının nedeninin, verilerin sınırları ve güvenilirliği olduğunu itiraf etmekte.

Bu yüzden, tüm eşcinsellerin ve lezbiyenlerin varlıklı olduğu fikri bir efsaneden ibaret. Stereotip eşcinsel insanı temsil etme noktasına gelen şey, aslında, toplumdaki eşcinsellerin ve lezbiyenlerin, özellikle de orta ve üst sınıflara dahil olan küçük bir oranı. Çalışan sınıftan eşcinsel ve lezbiyenlerin “hariç tutulmasının” nedeni basit bir biçimde yeterli alım gücüne sahip olmamaları.

Sağa kayış

Bu tartışmanın yansımaları, özellikle de Birleşik Devletler’de lezbiyen ve eşcinsel haklarına karşı bir sağ kanat saldırısını ateşledi. Örneğin, Birleşik Devletler’in Colorado eyaletinde, eyalet anayasasında, eğer uygulansaydı eşcinselleri ve lezbiyenleri medeni hakların korunması

kapsamından çıkaracak olan bir değişiklik teklif edildi. Bilinen ismiyle, Değişiklik 2, eşcinsellere saldırmaya devam etmek için bir dizi sağ kanat ve dini grubun odak noktası oldu. Aile Değerleri Yanlısı Colorado grubu çıkardığı bir broşürde şöyle dedi: “Eşcinseller dezavantajlı bir azınlık mı? Siz karar verin! Kayıtlar gösteriyor ki, şimdi bile, eşcinseller sadece ekonomik olarak dezavantajlı olmamakla kalmıyor; eşcinseller, aslında Amerika’daki en varlıklı gruplardan biri.” Grup, eşcinsellerin ortalama bir Amerikalıya göre üniversite mezunu olmalarının üç kat, profesyonel veya idari bir iş edinmelerinin üç kat ve deniz aşırı seyahat etmelerinin dört kat olası olduğunu iddia eden eşcinsel yayınlarından birinden rakamlarla alıntı da yaptı.

Benzer bir biçimde, 1994’te Birleşik Devletler Kongresinden geçen İstihdamda Ayrımcılık Karşıtı Yasaya karşı verdiği beyanda, Joseph E Broadus şunu iddia etti: “Ortalama 36,500 dolarlık ulusal gelire karşın, eşcinsel evlerin ortalama geliri 55,400 dolar... Bu, ekonomiye katılmak veya doğru dürüst bir iş sahibi olmak için özel medeni haklar yasamasına ihtiyaç duyan bir grubun profili değil. Bu, bir elitin profili.” Böylece, hali vakti yerinde, varlıklı eşcinsel tüketici profili şimdi tam tersi bir yöne dönmüştür ve eşcinsellerin ezildiği gerçeğini yadsımak niyetinde olanlarca kullanılmaktadır.

Sağ kanadın, eşcinsel haklarına yönelik saldırılara devam etme güvenini kendinde bulmasının nedeni, kısmen, solun, 1960’lardaki Stonewall ayaklanmalarının-

dan sonra ortaya çıkan Eşcinsel Kurtuluş Cephesi'nin (Gay Liberation Front – GLF) inatçı günlerinden bu yana eşcinsel politikada gösterdiği geri çekiliştir. O dönemden sonra, eşcinsel hakları için verilen mücadeleyi, kapitalizme karşı genel bir mücadeleye bağlama girişimleri olmuştu. Bugün, muhafazakar düşünce ve strateji, yukarıda alıntı yaptığımız Andrew Sullivan gibi, eşcinsel politikası üzerine yazan pek çok kişiyi egemenliği altına almıştır. Bu kişiler, eşcinsellerin ve lezbiyenlerin haklarının, kapitalist toplumda aşamalı, parça parça reformlarla gerçekleştirilebileceğine inanmaktadırlar. Bu düşünce, Stonewall gibi, sistem içinde çalışmaya bağlı kalan gruplara egemendir. Gerçekten de, 1994'te parlamento üyelerinin eşit rıza yaşı oylaması başarısızlığından sonra, binlerce genç eşcinsel ve lezbiyen Avam Kamarasının kapılarını kırma tehdidinde bulunduğu ve dışarıda fiilen ayaklanma gerçekleştirdiğinde, Stonewall, buna ilk itiraz edenlerden ve ertesi gün göstericileri ilk kınayanlardan biriydi.

Bunu, 1960'larda eşcinsel hakları için verilen mücadele ile kıyaslayın. O zaman, GLF ezilenlerin ve sömürülenlerin diğer devrimci hareketleri ile dayanışmasını beyan ediyordu. Bazı çevrelerde bu karşılıklı bir hal almıştı. Kara Panterler'den Huey Newton 1970'de hapisane hücrelerinden, yeni eşcinsel harekete verdiği desteği ifade etmek için mektup yazmıştı. Britanya'da GLF eşcinsellere hizmet vermeyi reddeden barlarda işgaller; çeşitli yürüyüşler ve protestolar ile TUC'un Muhafazakar-

ların Sanayi İlişkileri Yasa Tasarısına karşı gösterisi gibi gösterilerde kontenjanlar düzenliyordu. Yeni hareketin heyecanı geçici olarak, eşcinsellerin ve lezbiyenlerinin ezilmesine nasıl son verileceği konusunda net bir fikir olmamasının boşluğunu kapattı. Ancak, değişim görüşü oldukça belirsizdi ve ilk heves sönüp de hareket daha derin sorularla yüzleşmek zorunda kaldı –Ezilmeye ne neden olur? Ezilenler birleşebilir mi? gibi- kafa karışıklığı yerini aldı. Pek çok eylemci homofobiyi kapitalizm altındaki çekirdek ailenin bir ürünü olarak değil de, tüm heteroseksüellerin doğasında olan bir yaklaşım olarak görmeye başladılar.

O günden beri, geri çekiliş, “kimlik politikası” olarak bilinen şeye, yalın bir biçimde kimliğinizde ısrar etmenin, ezilmeyi yenmenin yolu olduğu fikrine dek devam etti. Ama bu da kolektif mücadeleden sapmadır. Buna parası yetenler için, eşcinsel vitrin içinde kimliğinizde ısrar etmek mümkündür. Eşcinsellerin ve lezbiyenlerin büyük çoğunluğu için erişilmez olsa da, kulüplere katılmak, alışveriş yapmak ya da moda, kurtarıcı faaliyetler olarak görülmeye başlanıyor. Bu nedenle kimlik politikası, toplumun geri kalanında homofobiye meydan okumak yerine, pembe ekonominin genişletilmesi, eşcinsel işadamları için para kazanmaya odaklanıyor. Kimlik politikasının merkezinde, kişisel olanın politik olduğu fikri ve bağımsızlık fikri, yani ezilmeye karşı hareketlerin ayrı ve kendine has olması gerektiği, bir eşcinsel hareketi, bir kadın hareketi, bir siyah hareketi

olması gerektiği fikri var.

Bu yaklaşım sınıf politikasından ve işçi sınıfının ezilmeye son verme mücadelesinde merkezi olması gerektiği düşüncesinden bir geri çekilişi temsil etmekte. Bugün, “Kişisel olan politiktir” sloganı, kolektif politik eyleme yol açmak bir yana; sadece, yaşam tarzına dayalı politikanın değişiklik yaratabileceği düşüncesine yol açıyor. Ancak sorun şu ki, “kişisel politika” değişiklik getirmiyor ya da içinde yaşadığımız sisteme meydan okumuyor. Bu basit bir biçimde alternatif yaşam tarzları sorunu ya da para harcamayla “güç kazanma” sorunu değil; ayrımcılığı üreten ve besleyen mevcut toplum düzenine meydan okuma sorunu.

Marksizm ve eşcinsellerin ezilmesi

Eşcinsellerin ezilmesinin Marksist analizinin yanı sıra genel olarak Marksist ezilme yaklaşımına yöneltilen standart saldırı, ekonomici olduğu yönündedir. Marksizme, bir yandan eşcinsellerin ezilmesini ekonomik kategorileri kullanarak açıklayamadığı için, diğer yandan da, ezilmeye karşı hareketle ilgisiz olduğu –çünkü eşcinsellerin kurtuluşu ya onun toplumsal değişiklik stratejisine uymuyordur ya da sadece sosyalist devrimin bir yan ürünüdür- için önem verilmez. Sosyalistler için, eşcinsellerin ezilmesinin başlangıç noktası, bunun kapitalist toplumdan kaynaklandığı, egemen sınıfın çıkarlarına hizmet ettiği. Ezilme, işçi sınıfını bölüp güçsüzleştirmeye hizmet eder. Eşcinselleri heteroseksüellere, siyah-

ları beyazlara, erkekleri kadınlara karşı konumlandırır; böylece işçi sınıfının bir kesitini diğerine karşı bölerek eşitsizliği ve ayrımcılığı teşvik eder.

Daha özel olarak, eşcinsellerin ezilmesi ve kadınların ezilmesi, aynı zamanda kapitalizm altında çekirdek ailenin önemi nedeniyle de vardır. Aile, Marx'ın deyimiyle, "işgücünün üretilmesi"nin gerçekleştirildiği araçtır. Bu, onu kapitalist toplumun merkezi kurumu haline getirir. Kapitalizmin ilk günlerinde aileler tümünden fabrikalarda çalışmaya zorlanıyordu. Ve bir süre için, işçi sınıfı ailesinin bir kurum olarak yaşamı tehdit altında gibi göründü (hem Marx'ın hem de Engels'in inandığı gibi). Ancak, 19. yüzyılın sonunda, egemen sınıf emeğin günden güne ve bir kuşaktan diğerine üretilmesi için ana birim olarak aileyi güçlendirme yolunda dânişik bir girişimde bulundu. Eşcinsel kimliğin çağdaş bir konseptinin ifade edilmesi bu döneme rastlar. "Homoseksüel" sözcüğüne ilk olarak 1869'da Almanya'da imzasız olarak dağıtılan bir broşürde rastlandı. Bu, eşcinselliğin o noktada başladığı anlamına gelmiyor. Aksine, eşcinselliğin bir şekilde "doğal olmadığı" nı iddia eden sağcılara karşı kullanılan temel argümanlardan biri, eşcinselliğin, insan medeniyeti boyunca varolmuş etkinlik çeşitlerinden biri olduğunu gerçeğini göstermektir.

Ancak, egemen sınıfın eşcinselliği yasadışı bir eylem haline getirmeye yönelmesi 19. Yüzyılın sonların doğrudur. Britanya'da 1885 Ceza Yasası Değişiklik Tasarısı Madde 11'de erkeklerin, (çoktan yasadışı hale getirilmiş

olan) cinsel birleşme içermeyen tüm eşcinsel eylemleri, ister kamu içinde ister özel olarak yapılmış olsun, yasadışı hale getirildi. Ve 13 yıl sonra, 1898 Dilencilik Yasası eşcinsel “taciz” konusunda çok sıkı kontroller getirdi. Jeffrey Weeks şöyle der: “Bu iki yasa, yasal durumun tek başına daha da zorlaşmasını temsil ediyordu ve çağdaş yaklaşımların belirlenmesinde hayati öneme sahipti.”

İşçi sınıfı ailesi, gerekli işgücünün teminini sağlamak için ucuz bir yoldu. Çekirdek aile kapitalizm için daha önemli bir hale geldikçe, onu yaşamanın tek yolu olarak göstermek de gittikçe daha fazla önem kazandı. Ailenin güçlendirilmesinin yanı sıra, eşcinselleri suçlu haline getiren ilk yasaların çıkmasının nedeni budur. Geçen yüzyılda (19. Yüzyıl), ailede önemli değişiklikler meydana geldi. Kapitalizm aileyi parçalayacak şekilde işliyor. Göçle ve işgücünün daha fazla hareketli olması talebiyle; yükselen boşanma oranları ve daha fazla bekar anne babaya yol açan, aile üzerindeki baskılarla; öncelikle daha az insanın evlendiği ve gittikçe daha fazla çocuğun evlilik bağı dışında doğmasıyla. Ama buna rağmen, aile, işgücünün üretimi için kilit kurum olarak kalmaya devam ediyor. Çalışan sınıftan insanlar hâlâ sevginin ve dış dünyanın hengamesinden kaçışın limanı olarak aileye sarılıyorlar. Evlilik ve çocuk doğurma hâlâ çalışan sınıftan kadınlar için kaçınılmaz olarak görülüyor, gerçek biraz farklı olsa bile. Lindsey German’ın da anlattığı gibi:

Bugün ailenin en şaşırtıcı özelliklerinden biri, çoğu işçinin ona sarılmakta gösterdiği azim. . . Bu değişiklikler

milyonlarca işçinin ailesini kökten bir biçimde değiştiren, işçilerin aileye sarılma ve varsayılan geleneksel değerlerini güçlendirme yolunda bunu karşılayıcı bir eğilimi var. Kapitalizmin son dönemlerinde ailenin artan ideolojik önemi ve evin merkezियeti bunu gösteriyor.

Eşcinsel cinselliği, ilk olarak ailenin işgücünün üretimi içindeki izahına meydan okuduğu için; aynı zamanda da, ailenin ideolojisine meydan okuduğu için günümüz ailesinin ideal imajını tehdit ediyor. Aynı cinsiyetten partnerler fikri, çekirdek aile için temel olan kadın-erkek ilişkisine meydan okuyor. Tony Cliff'in de yazdığı gibi:

Geleneksel aile, çocukları büyütme ve yetişkinlerin tüketim ihtiyaçlarını tatmin etme açısından ekonomik bir birim olduğu sürece, eşcinseller sapkın olarak görülmeye mecburdur: eşcinsel erkek, eşin ve çocukların ihtiyaçlarının temin eden kişi olarak erkeğin rolüne, eşcinsel kadın ise, anne ve eş rolü oynamaya uygun görülmemektedir. Çağdaş aile sadece içinde bulunanlar için bir hapisane değildir, aynı zamanda da onunla ilgili cinsiyet rolü stereotiplerine uymayanları köleleştirir.

Bu, Marks ve Engels'ten bu yana çeşitli Marksistlerin geliştirmiş olduğu aile ve eşcinsellerin ezilişi teorisinin sadece kısa bir özetidir. Ancak bunun bazı kilit özelliklerini vurgulamaya değer. İlk olarak, Marksizm eşcinsellerin ezilişinin kapitalizme nasıl yapısal olarak bağlı olduğunu açıklar. Eşcinsellerin ezilişi, gerici fikirlerin basit bir biçimde sonucu değildir; aslında, söz konusu fikirler, kapitalist toplumda zorlandığımız yaşam tarzına

dayanmaktadır. Kapitalist toplumun itici gücü ve merkezi çelişkisi, sömürüdür. Ancak kapitalizmin tarihsel gelişim şekli, ezilme şekillerinin oluşmasına yol açmıştır; bunlar kapitalizmle öylesine iç içe geçmiştir ki, basit bir biçimde reformla düzeltilemez. Eşcinsel teorisyenler, eşcinselliği sınıf sömürsünün bir yan ürünü olarak açıkladığı için, Marx'ı, eşcinselliği küçümsediği yolunda eleştirirlerdi. Onların iddiasına göre, aslında eşcinsellerin ezilmesinin kökeni, eşcinseller ile heteroseksüeller arasındaki kalıcı bir düşmanlığa dayanmaktaydı. Bazıları söz konusu heteroseksizmin, diğer tüm ezilmelerin ve toplumun sınıflara bölünmesinin kökeni olduğunu bile iddia ediyordu. İlginçtir ki, bu insanların pek çoğu, kapitalizm içinde eşcinsellerin kısmi ilerlemelerini; bir zamanlar değişmez olarak gördükleri eşcinsellerin ezilmesinin, eşcinsel işyerlerinin yayılmasıyla, kendini toplayarak ve yasalarda değişiklikler için sessizce lobiler yaparak ortadan kaldırılabileceği biçiminde yorumladılar.

Eşcinsellerin ezilmesi konulu Marksist teori hakkındaki ikinci nokta da, sadece ezilmenin kendisini değil, eşcinsel sonrası bir dünyada yaşadığımız gibi hatalı fikirlerin neden tutunabileceğini de açıklamasıdır. Toplumdaki sınıf ayrımlarını görmek sadece ezilmeyi açıklamamanın anahtarı değildir. Aynı zamanda diğer ezilme teorilerinin sınıf temelini de ortaya çıkarır. Orta sınıfların toplum içinde keyfini çıkardıkları avantajların ve orta sınıftan eşcinsellerin çelişkili konumlarının, onların kendi deneyimlerini ve sınıf çıkarlarını nasıl tüm eşcinseller

için stratejiler olarak yansıttıklarını.

Sınıfın merkeziliği

Eşcinsellerin ezilmesine karşı mücadele tarihi, sınıf mücadelesi ve sosyalizm tarihine bağlıdır. Ve, işçi sınıfı her saldırıya karşılık verdiği zaman, sınıf ayrımları daha açık hale gelir. Bu, Rus sosyalist Alexandra Kollontai'nin, farklı sınıflardan kadınlar arasında neden kadınların kurtuluşu için bir birlik sağlanamayacağını anlatırken açıkça anlamış olduğu bir şeydi: "Belirli koşullarda tüm sınıflardan kadınların kısa vadeli görevleri çakışsa da, uzun vadede hareketin yönünü ve kullanılacak taktikleri belirleyecek olan iki kampın nihai hedefleri keskin bir biçimde farklılaşmaktadır." Basitçe anlatılırsa, sınıf çıkarları ezilenleri ayırır ve çalışan sınıftan eşcinsellerin, diğer işçi sınıfından insanların yanında savaşmaktan, tamamen farklı bir gündeme sahip olan eşcinsel topluluğunun egemen sınıf kesimleriyle birleşmekten daha fazla kazançları vardır. Çoğu zaman, işçi sınıfı içindeki bölünmeler çok güçlü görünür. Eşcinseller ile heteroseksüeller arasında, siyahlarla beyazlar arasında, kadınlarla erkekler arasında vs. Ancak, ne zaman işçiler mücadele etse, bu ayırım yıkılır. Bu, işçi sınıfının ilk kez iktidara geldiği 1917 Rus Devrimi'nde açıkça görüldü. Bunu yaparken, pek çok gerici fikir çöktü.

Aralık 1917'de, devrimden sadece iki ay sonra, Bolşevikler eşcinselliğe karşı tüm yasaları ortadan kaldırdılar. Aynı zamanda, talep üzerine kürtaj yasal hale getirildi,

istek üzerine boşanma sağlandı ve rıza yaşı yasaları kaldırıldı. Lauristen ve Thorstad'ın da belirttiği gibi:

Rus Devriminin dolaysız bir yan ürünü olan, cinsellekle ilgili konularda ortalığı kasıp kavuran reformlar, yeni bir cinsel özgürlük atmosferi yarattı. Batı Avrupa ve Amerika'daki cinsel özgürlük hareketine hız veren bu atmosfer, bilinçli olarak eşcinselliği kapsayacak biçimde genişletildi. "Eşcinselleri şehrin geri kalanından ayıran duvarların yıkılmasının gerekli olduğu söylendi" . . . Bu yaklaşım genel olarak nüfusun geri kalanınca da paylaşılıyordu. Bolşevikler altındaki Sovyet yaklaşımı, eşcinselliğin kimseye bir zararı olmadığı yönündeydi . . .

Yüzyılın başında, 1917'de, sadece iki ay içinde Bolşevikler, başka herhangi bir yerde on yıllar içinde yapılandırılan çok daha fazlasını başardılar. Devrimci kazanımlar Stalin ile tersine çevrilse de, devrimin ortaya çıkardığı eşcinsel ve lezbiyen kazanımları, o günden bu yana çoğu Batı ülkesinde elde edilenden daha fazlaydı.

Bugün, sınıfı eşcinsel politikanın kalbindeki yerine geri koyma şansı, yıllardır olduğundan daha fazla. Son birkaç yılda, eşcinsel ve lezbiyenlere karşı yaklaşımda bir değişiklik gördük. İşçi sınıfının çoğunluğunun ayrımı reddettiği artık şüphesiz bir biçimde doğru. Örneğin, "kanunlar önünde eşcinseller ve lezbiyenler nüfusun geri kalanıyla aynı haklara sahip olmalı" diyen insanların yüzdesi, 1991'de 65 iken, 1995'te 74'e yükseldi. Yetişkinler arasında rızaya dayalı eşcinsel ilişkilerin yasal olması gerektiğine inanların yüzdesi, 1977'de 58 iken, 1993'te

74'e yükseldi. Hatta, sık sık eşcinsel karşıtı önyargıyı alevlendirmek için kullanılan bir konuda, eşcinsel bir insan öğretmen olmalı mı olmamalı mı sorusu, verilen cevaplar bile, 1983'te bu konuda çoğunluğun görüşü bunun kabul edilemeyeceği yönünde (%53) iken, 1993'te çoğunluğun bunu kabul edilebilir bulduğunu (%55) gösterdi.

Yıllarca, Madde 28'in yürürlüğe sokulmasından tutun da, eşcinseller ve lezbiyenlerin orduya alınmasının yasaklanmasına dek, eşcinseller ve lezbiyenler Muhafazakarların saldırılarından mustarip oldular. Bu nedenle, daha fazla tolerans vaadinde bulunmakla kalmayıp, kabinesinde ilk kez açıkça eşcinsel bir Parlamento Üyesi bulunduran hükümetin seçilmesi yeni bir iyimserlik duygusuna yol açtı. Ancak, Tony Blair'in kendisi, sadece fotoğraflara poz verme şansı açısından değil, ideolojik olarak da çekirdek aile fikrine kati bağlılığını gösterdi. Çekirdek aile onun "Yeni Britanya" vizyonunda hayati bir rol oynuyor. Sağlık, eğitim ve bekar ebeveynlere yönelik saldırıların hepsi, yükü aileye kaydırmakla ilgili.

Ve Yeni İşçi Partisinin cinsellik konusundaki liberal kimliği ne olursa olsun, dünyaya bir göz atmak, kapitalizm krize düştükçe ve sağ kanat insanların umutsuzluğunu örgütlemeye çalıştıkça, ani homofobi yükselişlerinin olabileceğini gösteriyor. 1950'lerden daha düşük bir seviyede de olsa, eşcinsellerin ezilişi devam ediyor. Bu kendi içinde insanların yaşamlarını karartıyor ve, Birleşik Devletler'deki Hıristiyan Koalisyon'dan Fransa'daki

Le Pen'in Milli Cephesine dek çeşitli grupların çabaları göz önüne alındığında, bunun görece düşük düzeylerde kalmasını beklemek aptalca olurdu. Aynı zamanda Marksizmin alternatifleri de krizde. Diğer radikal kapsamlı güç çeşitleri gibi, eşcinsel hareketi de 1980'lerde İşçi Partisi solunun reformizmine saplandı. Bunu, fikirlerinin daha da güçlü bir biçimde çöküşü izledi. Birleşik Devletler'deki Queer Nation ve Britanya'daki OutRage gibi grupların kimlik politikaları ve taktikleri, radikalleşmiş lezbiyen ve eşcinseller arasında ortodoksluk haline gelmişti ki, eşcinsel hareketin teorisyenleri aslında mücadele edilecek bir şey olduğu fikrini terk ettiler. Bunlardan hiçbir eşcinsellerin ve lezbiyenlerin, ezilmeye karşı bir mücadele yöntemi olarak otomatik olarak devrimci sosyalizme dönmesi anlamına gelmiyor. Pek çoğu sistem içi reformlara umut bağlıyor. Ancak, burada, son yirmi yıldır kendi kendini atamış eşcinsel liderlerin tadını çıkardığı radikallik cilasası yok. Bunun sonucu olarak, Marksizm, kendisine imkansız bir orta sınıf yaşamını taklit etmesinin söylenmesinden bıkan ve önümüzde uzanan keskin toplumsal çatışmaların savaş alanında eşcinsel kurtuluşun bayrağını görmek isteyen eşcinseller ve lezbiyenler arasında istekli bir dinleyici kitlesi bulabilir.

EŞCİNSELLER VE
İŞÇİ SINIFI
PETER MORGAN

sosyalist işçi'nin özel ekidir